

ผีเสื้อสามตัว

“วรรณภูมิ” : เรื่อง / อัญช่า-นวรัตน์ ภาพ : ภานุ

ครัวหนีนี่มีมีเมื่ออยู่ด้านทั่วเป็นเพื่อนรักกัน ตัวหนีนี้เข้ามา ตัวหนีนี้มายัง
ถูกตัวหนีนี้สิบที่สอง มีเมื่อทั้งสองคนเป็นเพื่อนทั่วโลกอย่างแม่ๆพ่อๆ และ
เหตุจะเป่าจากคลอกไม้คลอกปีไปสู่คลอกนั้น และ
ไปสู่คลอกโน้น มีความอุชช์เสียจนไม่รู้สึก
เหน็บหนาวอย

วันพีระฝนตก ฝนเมื่อที่จะสามารถเปียกปอนไปหมด พวงกุญแจพวยยานจะเป็น กดดันบ้าน แต่ฝนตกหนักก็เป็นทุกที่

พี่เสือที่งสามจึงบินไปหาคอกไม้สีขาวซึ่งรวมกันอยู่เป็นกลุ่มใหญ่ แล้วขอว่า “คอกไม้สีขาวผู้แพนดี้ ขอให้พากเวลาหอบฟันอยู่ได้ดีกว่าขอเมื่อสักพันปีอยเม็ด”

“ฉันยินดีต้อนรับมิเพื่อสิ่งใด” คงไม่ตอบ “เพราะเมอมิสิเห็นมิยันฉัน
แม้ถึกสองหัวนั้นฉันไม่ต้อนรับ”

“ถ้าເຊື່ອໄມ້ອນບຸກາຕໃຫ້ເພື່ອນແອງຫົວຂອງຈັນທັກອີງໆດ້ວຍ ຈັນຈະອອນເປີຍກ
ອີງໆຢອຍປ່າງນີ້ຕຶກວ່າຫອດທີ່ຈະເພື່ອນຂອງຈັນ” ປິບເກືອບໃຫ້ກວດອນ

ผ่าน窗玻璃ก็ชินทุกที ๆ ภูเมืองก็จะสามารถบินไปทางหน้าห้องโดยไม่มีเสียงดังและนี่เห็นด้วย
“ต้องไม่ใช่ใช่รัก ขอพวงเร้าหอบฟันอยู่ให้เก็บลับของเมืองที่บ้านได้ใหม่จะนะ”

“ฉันยินดีต้อนรับผู้เยี่ยมชมและเชิญชวนเข้า แต่ถ้ารับผู้เยี่ยมชม
เพื่อจะรับໄกไม่ได้” ตอบไม้ท่อน

“ถ้าເຂົ້າມີໂນຍອນວັບເຖິງນາງອ່າງເວົາ ເວົາກີຈະໄປເພື່ອພາເຊອງແລ້ວລະຈົບ” ປິເສື້ອ
ໄຟພະຍາແລະໄຟຫຼັມືອງຊອຍນ ແລ້ວສີເນື້ອທີ່ສາມາດວັກພາກັນບິນຈາກໄປ

พระอาทิตย์ซึ่งหลับอยู่ทหลังเมฆได้บินและรับรู้การกระทำของผีเสื้อที่ลงสาน
ซึ่งเป็นหัวตัดอยู่ เติบโตขึ้นมาด้วยความรักและความกล้าหาญ พระอาทิตย์จึง
ช่วยชับໄลเมษและฟันไปด้วยความแข็งกร้าว

เมื่อพระอาทิตย์ส่องแผลงลงมา ทำให้ปีกผีเสื้อที่ด้านบนพัดจังๆ ไม่เมื่อยหงาย ความจิตเดินรำสายและปีนเล่นท่ามกลางคลอกไม้หลากระดิษท่อไปปุณกระที่เย็น

